

ikke tillader at fratage den Taler Ordet, som har det. Det ærede Medlem har været med til mange Gange ligesom nu at affære os fra Replikken. Efter at Ordføreren, og efter at endnu en af Tyranniet — undskyld, endnu en af det i disse Forhold tyranniske Flertal — har haft Ordet, bruge de Forretningsordenen til at affære os fra Svaret. Men denne Misbrug er ulogisk. Det er en Misbrug, som vel er i Overensstemmelse med Forretningsordenen, men den er ikke lojal. Det ærede Medlem er jo retskyndig, og jeg sagde ham før, at i Høiesteret affærer man ikke en Mand fra Replikken. Noget Minutter vilde have været nok til, at det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 4de Valgtreds (Hørup) og det ærede Medlem for Rjøbenhavns 7de Valgtreds (C. Hage) kunde have sat det ærede Medlems Postulater paa den rette Ende, men det vilde det ærede Medlem ikke have skulde ske. Naar han og hans Meningsfælle fra Fredensborg have talt, hums! saa skal det hele være sær-digt, og naar man saa siger: Lad os tale videre om det i et Udvalg, saa siger han: Nej vi tage det heller, som det er, hvor tosset det end er.

Bøffen: Naar jeg gjorde gældende, at Grunden, hvorfor jeg ikke kan tilraade Udvalgs Medsættelse, er den, at jeg mener, at vi med Hensyn til det Spørgsmaal, som foreligger, ere naturlig henviste til at knytte os til Administrationen, kan jeg anføre det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgtreds (Tauber) som Støtte for denne Betragtning. Det ærede Medlem vil være ganske enig med mig i dette Spørgsmaal, dersom han er enig med sig selv fra for 3 Aar siden ved Behandlingen af Brændevinsstatte-loven. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgtreds udtalte som Ordfører i Anledning af de Indvendinger, der kom fra Brændevinsbrændernes Side imod Overgangen fra Rarrumsbestatningen til Udbyttebestatningen: „Herester har Udvalget ikke ment at kunne tillægge de tekniske Indvendinger, som ere fremsatte i Spiritusfabrikanternes Skrivelse, saa megen Vægt, at Udvalget af den Grund skulde forandre sin Stilling til Lovforslaget i det hele. Dog maa man udtale, at da Udvalget er henvist til at støtte sig til Ministeriets Skøn med Hensyn til den tekniske Side af Sagen, maa Ansvarret i saa Henseende paahvile Ministeriet“. Det er vist en meget korrekt Udtalelse fra det ærede Medlems Side. Jeg deler hans Opfattelse, som jeg ogsaa har gjort gældende i Dag, som en af de Grunde,

hvorfor jeg ikke kan tilraade Udvalgs Medsættelse.

N. J. Larsen: Blot for at illustrere den Logik, som det ærede Medlem fra Rølding (Berg) betjener sig af, vil jeg bemærke til, hvad det ærede Medlem fremkom med, at han vedblivende forsikrer, at jeg fraraader Udvalg, fordi han har talt i en Samling 72 Men Rigsdagstidende. Men det er jo slet ikke Tilfældet. Jeg har ikke sagt et Ord derom. Jeg har sagt, at det klæder det ærede Medlem saa usigtelig godt, at han staar og klager over, at man affærer ham Ordet, ham, der har talt, som sagt, i saa mange Men som intet andet Medlem her i Tinget.

Tauber: Naar man ikke havde større Betæneligheder, end man havde overfor Brændevinsloven, og der ikke fremkom væsentligere Indvendinger end dem, der fremkom fra Brændevinsbrændernes Side, saa kunde man gerne sige, hvad der staar; men her er fremkommet Indvendinger af den væsentligste Bestaendighed, og det er gentagende fremhævet, at Ministeriet er fuldstændig i Bilerede med Hensyn til den tekniske Side af Sagen. Disse Indvendinger har Regeringen selv atter og atter taget Hensyn til og vist sin egen tekniske Ukyndighed deri, at det har maattet omstøbe Loven atter og atter, og er endt med at sige: Nu have vi ingen anden Udvej end at overlade alt til os selv, ogsaa for Fremtiden, saaledes at der kommer en Lov ud, der fastsætter, at der ingen Lov er, men at Regeringen skal have provisorisk Myndighed i saa Henseende. Og det er noget fuldstændig forfælsket fra det, der forelaa ved Brændevinsloven. Her er virkelig Marsag til at overveje, hvor vidt det er nødvendigt at give en saadan Myndighed, som Regeringen selv har betinget sig, og som det sidste Vædringsforslag i Lands-tinget gaar ud paa. Den Stilling, som Regeringen faar herved, bringer mig næsten til at tænke paa, hvorledes Muhammed bar sig ad, naar han ikke kunde saa sit Duffe opfyldt, s. Eks. naar han vilde have flere Koner, end det efter Loven var tilladt; saa skrev han nemlig et nyt Kapitel til Koranen. Det er en saadan Myndighed, vi overlade Regeringen, naar den ikke kan saa sin Vilje gennemført, saa faar den Lov til selv at skrive et nyt Kapitel til Loven. Men den Maaede at skrive Love paa tror jeg dog, det er rigtigt at overveje, om man kan give sit Bifald til. Det vil være uden Eksempel, at Folketinget uden videre tager en Lov, som